

A tréfás farkas

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon túl volt egy ember. Annak az embernek volt egy kocája, egy berbécse meg egy lova. De nem becsülte meg őket, enniük is alig adott. Tavaszra úgy elhitványkodott a három nyomorult pára, hogy zörgött a csontjuk, lötyögött a bőrük.

Az ember kicsapta őket a kapun, s nagy mérgesen azt mondta:

- Eredjetek, hadd egyen meg benneteket a farkas, miért nem híztatok meg télen?

Híztak volna örömet, de ha egyszer nem kaptak enni.

Egy farkas éppen ott ólálkodott a ház sarkában. A ló ment legelő, a farkas elébe szökkent, s így szólt:

- Hadd egyelek meg, hisz a gazdád nekem szánt.

- Ha éppen akarsz, megehetsz - felelt a ló -, de nem sok örömed lesz bennem. Csupa csont és bőr vagyok. Hanem most fölmegek a havasba, legelészem egész nyáron, s úgy meghízom, minden falást jól falsz belőlem, ha majd visszatérek.

Útjára bocsátotta a farkas a lovat. Kifordult a kapuból a disznó. A farkas a disznót is megállította:

- Hadd egyelek meg, hisz a gazdád nekem szánt.

- Mit akarsz enni rajtam? - kérdezte a disznó. - Hát nem látod, hogy csupa csont meg bőr vagyok? Hanem várj őszig, addig a havasokban jól meghízom, ősszel egyél meg, s minden falást jól falsz majd belőlem.

A farkas a kocát is útjára bocsátotta. De akkor már jött a berbécs. A farkas elébe ugrott.

- Hadd egyelek meg - mondta -, hisz a gazdád nekem szánt.

- Ugyan bizony mit akarsz enni rajtam? - felelt a berbécs. - Csonttá-bőrré soványodtam. Hanem most fölmegek a havasba, jól meghízom, ősszel egyél meg, s minden falást jól falsz majd belőlem.

A farkas a berbécset is útjára bocsátotta. Maga pedig egész nyáron a nagy őszi lakomára készülődött. Álmában a szája szélét nyalogatta, mert hol a kövér lóról, hol a kövér berbécstről álmodott, hol meg a kocáról és a hat süldő malacáról.

Elkövetkezett az ősz. A farkas egy bokor alá húzódott, s jó étvággal találgatta, kit vet útjába a szerencse. Elsőnek a disznó kocogott le a havasról. Csakugyan meghízott a nyáron, s a hat süldő malac sem hiányzott.

Kikelt a farkas a bokorból, s elébe toppant a kocának.

- Derék állat vagy, hogy nem szedtél rá - mondta -, most gyere, hadd egyelek meg, egész nyáron rád tartogattam a hasamat.

- Ha rá akartalak volna szedni - felelt a koca -, nem ezen az úton jöttem volna. De baj van, még egy napig várnod kell.

- Ugyan, mire? - tudakolta a farkas türelmetlenül.

- Fönt a havasban nem volt pap - magyarázta a koca -, ezért a hat kicsi süldőm nincs megkeresztelve. S ha te keresztetlens eszed meg őket, elkárhoznak a nyomorultak, s nem jutnak be a disznómennyországba. Ezt csak nem akarhatod! Várj még egy napig, farkas koma.

Nem vette volna lelkére a farkas, hogy a hat kicsi süldő az ő falánksága miatt örök kárhozatban szenvedjen. Szólt hát a kocának, hogy vigye el a paphoz a süldőket, kereszteltesse meg őket, aztán térjen vissza, mert ő már fölöttébb éhes.

- Hajolj csak ide, farkas koma - biztatta a koca -, megsúgom, melyik malacot milyen névre kereszteljük.

Odahajolt a farkas oldalvást, a koca megragadta a fülét, rángatta a fülénél fogva jobbra-balra, a hat malac is nekiesett, úgy megtépték, örült, hogy elmenekült.

Alig szuszogta ki magát a farkas, feltűnt az úton a berbécs. Látszott, hogy nem vesztegette az idejét a havasokban, hanem szép kövérré gyarapodott. Csak ránézett, s a farkasnak mindjárt eleredt a nyála.

- Isten hozott, berbécs koma - üdvözölte a farkas -, örülök, hogy épségben vagy, s megehetlek. De meg ne csúfolj ám, mint a disznó megcsúfolt volt!

- Hogy csúfolnálak meg - tiltakozott a berbécs. - Hiszen azért legelésztem szorgalmasan egész nyáron, hogy te jóllakhass belőlem.

- Derék állat vagy - csámcsogott a farkas -, hálából gyöngéden eszlek meg.

- Én is erre akartalak kérni - felelt a berbécs -, ne tépj, ne szaggass, ne rágj. Hanem nyelj le egészben.

A farkas bólintott, hogy megteszi. A berbécs szólt a farkasnak, hogy a fejét vesse hátra, a száját nyissa ki, amekkorára csak bírja. Aztán a berbécs nekifutamodott, s úgy elütötte a farkast, hogy hetet hengeredett. Keresztülugrott rajta, s hazaszaladt.

A farkas búsan visszakucorodott a bokor tövébe. De nem sokáig pihenhetett, mert dobogást hallott. A ló ügetett arrafelé.

- Hálistennek, hogy megjöttél - üdvözölte a farkas a lovat -, de most aztán meg ne csúfolj, mint a disznó meg a berbécs. Halandó állat vagyok én is, nem lehetek meg élés nélkül.

- Ugyan bizony mért jöttem volna erre, ha meg akarnálak csúfolni? - felelt a ló.

- Hát akkor gyere ide - kecsgettette a farkas -, hadd egyelek meg. Himm-hámm-humm.

- Megehetsz majd himm-hámm-humm - mondta a ló -, csak hát a faluban menyegző van, s az én hivatásom, hogy a menyasszonyt meghordozzam. Visszajövök, s jóllakhatsz belőlem.

Gondolta a farkas, hogy ő a lovat nem ereszti szem elől. Mert utóbb még az is csúffá teszi. Azt mondta hát, hogy megnézné a menyasszonyt.

- Gyere, nézd meg - felelt a ló, s intett, hogy üljön föl a hátára.

Mikor a farkas már a hátán ült, a ló nekiiramodott, s egy szusszanásra elérte a falut. Ott a nép csakugyan esküvőre készülődött. Az emberek meglátták a lovat, ló hátán a farkast, s kiáltozni kezdtek:

- Itt a lovas farkas! Itt a lovas farkas!

Ki kézbelire, ki kapára, ki rúdra, ki fejszére kapott. A ló megállott, az emberek neki a farkasnak. Agyba-főbe verték, alig bírt az erdőbe menekülni előlük.

Az erdőben egy csonka kezű ember tuskókat ásott ki a földből. Meghallotta a pokolbeli zenebonát, s kilesett az útra. Meglátta a farkast, amint nagy lihegve feléje tartott. Ijedtében behúzódott egy fatörzs mögé.

A háromszor megcsúfolt farkas ugyanannak a fának a törzse mögé bújt, de a másik felén. Egy darabig a sebeit nyalogatta, aztán keservesen fölsóhajtott:

- Úgy kell nekem, amiért ilyen buta voltam! Bizony megérdemelném, hogy valaki fejbe vágjon.

Ha csak ez hiányzik neked, gondolta a csonka kezű ember. Azzal isteneset sújtott a farkas fejére.

- Kutya világ ez a mostani - mondta a farkas -, lám, még tréfálkozni sem lehet. urak pedig még buzgóbban vitték mögötte palástja uszályát - a levegőt.